

SPIS TREŚCI

Przedmowa tłumacza	XI
------------------------------	----

KRYTYKA WŁADZY SĄDZENIA

Przedmowa do pierwszego wydania	3
Wstęp	II
I. O podziale filozofii	II
II. O suwerennej dziedzinie filozofii w ogóle	16
III. O krytyce władzy sądzenia jako o środku spajającym dwie części filozofii w jedną całość	19
IV. O władzy sądzenia jako władzy <i>a priori</i> prawodawczej	24
V. Zasada formalnej celowości przyrody jest transcendentálną zasadą władzy sądzenia	27
VI. O połączeniu uczucia rozkoszy z pojęciem celowości przyrody	35
VII. O estetycznym wyobrażeniu celowości przyrody	39
VIII. O logicznym wyobrażeniu celowości przyrody	46
IX. O powiązaniu prawodawstw intelektu i rozumu przez władzę sądzenia	51
Podział całego dzieła	57

Część pierwsza

KRYTYKA ESTETYCZNEJ WŁADZY SĄDZENIA

Rozdział pierwszy. Analityka estetycznej władzy sądzenia	61
Księga pierwsza. Analityka piękna	61
Pierwsze znanie sądu smaku, [a mianowicie rozważanego] co do ja- kości	61
§ 1. Sąd smaku jest estetyczny	61
§ 2. Upodobanie określające sąd smaku jest zupełnie bezinteresowne	62
§ 3. Upodobanie w tym, co przyjemne, połączone jest z interesem	64
§ 4. Upodobanie w dobru wiąże się z interesem	67
§ 5. Porównanie trzech specyficznie różnych rodzajów upodobania	71

Drugie znamię sądu smaku, [a mianowicie] co do jego ilości . . .	74
§ 6. Pięknem jest to, co wyobrażane jest bez pojęć jako przedmiot powszechnego upodobania	74
§ 7. Porównanie piękna z przyjemnością i dobrem za pomocą wyżej podanej właściwości	76
§ 8. Powszechność upodobania wyobrażona zostaje w sądzie smaku tylko jako subiektywna	78
§ 9. Rozbiór pytania: czy w sądzie smaku uczucie rozkoszy poprzedza sąd o przedmiocie, czy też odwrotnie	84
Trzecie znamię sądu smaku, [a mianowicie] rozważanego co do relacji celów	89
§ 10. O celowości w ogóle	89
§ 11. U podstawy sądu smaku nie leży nic innego jak tylko forma celowości pewnego przedmiotu (lub sposobu przedstawienia go)	91
§ 12. Sąd smaku opiera się na racjach <i>a priori</i>	92
§ 13. Czysty sąd smaku jest niezależny od powabu i wzruszenia	94
§ 14. Objaśnienie na przykładach	95
§ 15. Sąd smaku jest zupełnie niezależny od pojęcia doskonałości	100
§ 16. Sąd smaku, na którego podstawie jakiś przedmiot uznany zostaje za piękny pod warunkiem pewnego określonego pojęcia, nie jest czystym sądem smaku	105
§ 17. O ideale piękna	109
Czwarte znamię sądu smaku, [mianowicie] pod względem modalności upodobania w przedmiotach	117
§ 18. Co to jest modalność sądu smaku	117
§ 19. Subiektywna konieczność, jaką przypisujemy sądowi smaku, jest warunkowa	119
§ 20. Warunkiem konieczności, jaką suponuje sąd smaku, jest idea <i>sensus communis</i>	119
§ 21. Czy można w sposób uzasadniony zakładać [istnienie] <i>sensus communis</i>	121
§ 22. Konieczność powszechnej zgody, pomyślana w sądzie smaku, jest koniecznością subiektywną, która przy założeniu <i>sensus communis</i> przedstawiana jest jako obiektywna	122
Uwaga ogólna do pierwszego rozdziału analityki	124
Księga druga. Analityka wzniosłości	130
§ 23. Przejście od władzy wydawania sądów o pięknie do władzy o wydawaniu sądów o wzniosłości	130
§ 24. O podziale badań nad uczuciem wzniosłości	134

A. O matematycznej wzniosłości	136
§ 25. Definicja nominalna wzniosłości	136
§ 26. O potrzebnej do idei wzniosłości ocenie wielkości przedmiotów przyrody (<i>Naturdinge</i>)	141
§ 27. O jakości upodobania przy ocenie wzniosłości	151
B. O dynamicznej wzniosłości przyrody	156
§ 28. O przyrodzie jako o potędze	156
§ 29. O modalności sądu o wzniosłości przyrody	163
Uwaga ogólna do ekspozycji refleksyjnych sądów estetycznych	166
Dedukcja czystych sądów estetycznych	187
§ 30. Dedukcja sądów estetycznych o przedmiotach przyrody nie ma zajmować się tym, co w przyrodzie nazywamy wzniosłym, lecz tylko pięknem	187
§ 31. O metodzie dedukcji sądów smaku	189
§ 32. Pierwsza osobliwość sądu smaku	191
§ 33. Druga osobliwość, sądu smaku	195
§ 34. Żadna obiektywna zasada smaku nie jest możliwa	197
§ 35. Zasada smaku jest subiektywna zasada władzy sądzenia w ogóle	199
§ 36. O zadaniu dedukcji sądów smaku	200
§ 37. Co właściwie sądzi się <i>a priori</i> o przedmiocie w sądzie smaku	202
§ 38. Dedukcja sądów smaku. Uwaga	203
§ 39. O zdolności udzielania się uczucia	206
§ 40. O smaku jako o pewnym rodzaju <i>sensus communis</i>	209
§ 41. O empirycznym zainteresowaniu w pięknie	214
§ 42. O rozumowym (<i>intellektuellen</i>) zainteresowaniu w pięknie	217
§ 43. O sztuce w ogóle	224
§ 44. O sztuce pięknej	227
§ 45. Sztuka jest sztuką piękną o tyle, o ile zdaje się być zarazem przyrodą	229
§ 46. Sztuka piękna jest sztuką genialności	231
§ 47. Objaśnienie i potwierdzenie powyższej definicji genialności	233
§ 48. O stosunku genialności do smaku	237
§ 49. O władzach umysłu składających się na genialność	241
§ 50. O połączeniu smaku z genialnością w wytworach sztuki pięknej	250
§ 51. O podziale sztuk pięknych	252
§ 52. O połączeniu sztuk pięknych w jednym i tym samym wytworze	260

§ 53. Wzajemne porównanie wartości estetycznej sztuk pięknych	261
§ 54. Uwaga	267
Rozdział drugi. Dialektyka estetycznej władzy sądenia	277
§ 55.	277
§ 56. Przedstawienie antynomii smaku	278
§ 57. Rozwiązanie antynomii smaku. Uwaga I i II	279
§ 58. O idealizmie celowości przyrody oraz sztuki, jako o jedynej zasadzie estetycznej władzy sądenia	291
§ 59. O pięknie jako symbolu moralności	298
§ 60. Dodatek. O metodologii smaku	305
Część druga	
KRYTYKA TELEOLOGICZNEJ WŁADZY SĄDENIA	
§ 61. O obiektywnej celowości przyrody	311
Rozdział pierwszy. Analityka teleologicznej władzy sądenia	315
§ 62. O obiektywnej celowości, która jest jedynie formalna, w odróżnieniu od materialnej	315
§ 63. O relatywnej celowości przyrody w odróżnieniu od [celowości] wewnętrznej	321
§ 64. O swoistym charakterze rzeczy jako celów naturalnych	326
§ 65. Rzeczy jako cele naturalne są jestestwami uorganizowanymi	330
§ 66. O zasadzie wydawania sądów o wewnętrznej celowości w istotach uorganizowanych	336
§ 67. O zasadzie teleologicznego wydawania sądów o przyrodzie w ogóle jako o systemie celów	338
§ 68. O zasadzie teleologii jako o wewnętrznej zasadzie przyrodoznawstwa	344
Rozdział drugi. Dialektyka teleologicznej władzy sądenia	351
§ 69. Co to jest antynomia władzy sądenia	351
§ 70. Przedstawienie tej antynomii	352
§ 71. Przygotowanie do rozwiązania powyższej antynomii	356
§ 72. O rozmaitych systemach dotyczących celowości przyrody	358
§ 73. Żaden z powyższych systemów nie spełnia tego, co zapowiada	362
§ 74. Przyczyną niemożliwości dogmatycznego traktowania pojęcia techniki przyrody jest niemożliwość wyjaśnienia celu naturalnego	367
§ 75. Pojęcie obiektywnej celowości przyrody jest krytyczną zasadą rozumu dla refleksyjnej władzy sądenia	371

§ 76. Uwaga	376
§ 77. O swoistych właściwościach intelektu ludzkiego, dzięki którym pojęcie celu naturalnego staje się dla nas możliwe	383
§ 78. O połączeniu zasady powszechnego mechanizmu materii z zasadą teleologiczną w technice przyrody	392
Dodatek. Metodologia teleologicznej władzy sądenia	401
§ 79. Czy teleologia musi być traktowana jako należąca do przyrodo- znawstwa	401
§ 80. O koniecznym podporządkowaniu zasady mechanizmu [zasa- dzie] teleologicznej przy tłumaczeniu rzeczy jako celu natural- nego	403
§ 81. O dołączeniu mechanizmu do zasady teleologicznej w tłumacze- niu celu naturalnego jako wytworu przyrody	409
§ 82. O teleologicznym systemie w zewnętrznych stosunkach między istotami uorganizowanymi	414
§ 83. O końcowym celu przyrody jako systemu teleologicznego	421
§ 84. O celu ostatecznym istnienia świata, tj. samego dzieła stworzenia	428
§ 85. O fizyko-teologii	431
§ 86. O etyko-teologii. Uwaga	440
§ 87. O moralnym dowodzie istnienia Boga	449
§ 88. Ograniczenie ważności dowodu moralnego. Uwaga	457
§ 89. O pożytku z argumentu moralnego	468
§ 90. O sposobie uznawania czegoś za prawdę w moralnym dowodzie istnienia Boga	470
§ 91. O sposobie, w jaki praktyczna wiara uznaje coś za prawdę	479
Ogólna uwaga do teleologii	493
Skorowidze	511
Skorowidz imion	513
Skorowidz pojęć	514